

тии срѣщили чловѣцы, които носили да погребѣтъ едно момче, едничакъ сынъ на едниъ сиротъ вдовицѣ. Осиротѣла-та и беспомощна майка, въ слъзы и отчаяніе, вѣрвѣла слѣдъ бездыханно-то тѣло на сына си; мнозина отъ граждани-тѣ, които взели участіе въ нейнѣ-тѣ скърбъ, ѣхъ сопровождали. Иисусу Христу домиляло за горкѣ-тѣ майкѣ, и казалъ ѣ: „не плачи.“ Той подалъ знакъ на оныя, които носили трупа, да ся запрѣтъ, и ти послушали. Спаситель пристѣпилъ до него и казалъ: „юноше, тебе говорѣ, встани!“— Мъртвия-тѣ оживѣлъ, сѣднѣлъ и началъ да говори. Господь Иисусъ Христосъ го далъ на майкѣ му. Всичкы, кои видѣли това чудо, ся удивили; всички славили Бога и говорили: „великъ пророкъ ся яви между насъ, и Господь посѣти Свои-тѣ люди“. Слава-та на това чудо ся разнесла по всичкѣ-тѣ Іудеѣ и по околны-тѣ страны.

ГЛАВА XXXIV.

ПРАТЕНЫ-ТѢ ОТЪ ІОАННА КРѢСТИТЕЛЯ ДО ІИСУСА ХРИСТА.

Іоаннъ, тоя великій, святой мѣжъ, былъ затворенъ въ темницѣ. Причина-та на негово-то затваряне ще ся изясни послѣ. Ученицы-тѣ му, които го споваждали въ темницѣ-тѣ, му разказвали за чудеса-та, които правилъ Иисусъ. Іоаннъ пратилъ до Него двама ученицы, зарѣчаѣщи да го попытатъ: „Ты ли си Оный, Който трѣбва да дойде, или трѣбва да чакаме другого?“

Ученицы-тѣ Іоанновы намѣрили Іисуса Христа, забипколенъ отъ множество несчастны. Всичкы, кои притичали до Него съ вѣрж, исцѣлявалъ, утѣшавалъ и поучавалъ. Като свършилъ дѣло-то Си, Господь казалъ на ученицы-тѣ Іоанновы: „идете, разкажете Іоанну, чтото видѣхте съ очи-тѣ си: слѣпы-тѣ прогледватъ, хромы-тѣ ходятъ, прокаженны-тѣ